No. 1104 Zaterdag 18 Februari 1905. 22ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaaí

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 17 Februari

Belangen der eilanden.

De *Memorie van Antwoord* op 't Voorloopig Verslag der Rapporteurs komt te gemoet aan alle mogelijke moeilijkheden, en stelt bij *Nota van Wijzigingen* voor aan de op te richten Kamers een bevoegdheid te verleenen zoo onbeperkt en uitgebreid mogelijk.

Het nieuwe artikel 3 luidt als volgt:

> Zooveel mogelijk den Gouverneur en den betrokken Gezaghebber van hare werkzaamheden, voor zooverre die niet reeds zijn medegedeeld, op de hoogte houdende, zijn de Kamers bevoegd al datgene te verrichten, wat zij meenen, dat bevorderlijk kan zijn voor de belangen van den Handel, den Landbouw en de Nijverheid der kolonie."

Duidelijk blijkt hier de bedoeling des Wetgevers de nieuwe Kamers bij hare werkzaamheden in niets te belemmeren. De voorgestelde wijziging zal zeer zeker door de leden van den Kol. Raad worden goedgekeurd.

Om echter, vooral later, ook iedere aanleiding tot misverstand van dit artikel weg te nemen, zouden wij toch wel een andere redactie willen, en den leden in overweging durven geven, of het niet duidelijker wezen zou, wanneer de woorden:

> „zijn de Kamers bevoegd *al datgene te verrichten*, wat" etc.

omschreven werden door

> „zijn de Kamers bevoegd *aan alle colleges en particulieren inlichtingen te vragen en mededeelingen te doen, wanneer* zij meenen, dat *dit* bevorderlijk kan zijn etc.

Alle verrichtingen der Kamers blijven immers beperkt tot inlichtingen vragen en mededeelingen doen. Daarom juist dunkt het ons duidelijker, dit ook alleen maar uit te drukken, opdat een ieder lezen kan, wat er bedoeld wordt.

Ook meenen wij, dat het voorstel van het V. V. om bij art. 2 *b* de woorden „der plaats, waar zij gevestigd zijn" te laten vervallen, wel degelijk zin en beteekenis behoudt, ook na de uitgebreide bevoegdheid thans voorgesteld bij art. 3.

Art. 2 *b.* zegt.

> De bestemming der Kamer is:
> *b.* aan kooplieden etc. der plaats waar zij gevestigd zijn...... mededeelingen te doen etc."

De Kamers worden volgens het intutilé der Verordening opgericht *in de* KOLONIE *Curaçao* maar volgens art. 1 *bestaat* op het eiland Curaçao een Kamer van koophandel en *kunnen* op de overige eilanden dergelijke kamers worden gevestigd, *indien* de uitgebreidheid van Handel en Nijverheid zulks wenschelijk maakt; zij bestaan daar derhalve nog niet.

Zoolang de Kamer alleen op het ~~eiland Curaçao zal bestaan, moet~~ zij dus krachtens de wet de belangen der geheele kolonie behartigen, en ook *buiten* de plaats waar zij gevestigd is mededeeling doen etc. Daarenboven bevestigt het nieuwe art. 3 deze bevoegdheid zeer duidelijk. Wij komen derhalve tot het besluit, dat de woorden „der plaats, waar zij gevestigd zijn" ook nu nog moeten vervallen, daar zij óf in strijd zijn met den geest en het doel der Verordening in het algemeen en met art. 3 in 't bijzonder, óf totaal niets beteekenen, daar alle beperking, daarin vervat door het volgend artikel weer wordt weggenomen.

En ook later, wanneer op Aruba bijv. een Kamer van Koophandel opgericht is, zullen toch deze beide Kamers van Curaçao en Aruba samen moeten werken voor de belangen der *kolonie*, ook van de *andere* eilanden, waar nog geen Kamers bestaan en misschien nooit zullen komen.

En nu is het ons niet alleen om die paar woorden te doen, maar hoofdzakelijk om het verkeerde begrip, dat er door wordt uitgedrukt. Evenals de Koloniale Raad, op het eiland Curaçao gevestigd, de Raad is der geheele Kolonie, d. i. van alle eilanden te zamen, zoo moet evenéens de Kamer van Koophandel, gevestigd op ons eiland, binnen haar werkkring ook al de overige eilanden opnemen. De andere eilanden behooren evenzeer tot de Kolonie Curaçao, als het hoofdeiland. De werkelijk *bespottelijke* toestand, dat goederen van de eilanden uitvoerrechten moeten betalen als zij naar Curaçao worden gezonden, terwijl van goederen uit Curaçao, op de eilanden weder in voerrechten worden geheven maakt toch zeer duidelijk, dat wel wat meer op de onderlinge, algemeene belangen van alle eilanden mocht worden gelet en minder op de particuliere belangen van ieder eiland in het bezonder, afgezien van, soms in strijd met de belangen der overige deelen derzelfde Kolonie. Juist omdat wij de opleving van Handel, landbouw en Nijverheid van onze Kolonie in de toekomst slechts mogelijk achten, of althans beter mogelijk achten, wanneer wat meer op de algemeene belangen van alle eilanden wordt gelet, zoodat deze elkander onderling steunen kunnen en te zamen aan de geheele kolonie een eigen bestaan kunnen verschaffen, daarom hebben wij met meer klem aangedrongen op het vervallen dezer woorden die de nieuwe Kamers van Koophandel weer beperken zouden, tot de plaats waar zij gevestigd zijn."

In plaats van in een of ander artikel deze zoo zeer gewenschte onderlinge samenwerking der eilanden te bevorderen, en de oogen te openen voor de belangen der geheele kolonie en niet van het hoofdeiland alleen, zouden door de beperkingen in Art. 2 deze samenwerking eerder worden tegengewerkt en het begrip, dat alle zes eilanden één en dezelfde kolonie met dezelfde algemeene belangen uitmaken, eerder teruggedrongen, dan op den voorgrond geplaatst worden. Wij mogen derhalve niet anders doen dan den leden van den Koloniaien Raad dringend verzoeken hun voorstel te handhaven en die beperking te laten vervallen.

Om echter nog sterker de *eenheid* der geheele kolonie te doen uitkomen en de Kamers van Koophandel nog dieper te doordringen van haar plicht om zoowel voor de *algemeene* belangen der *Kolonie*, als voor de *bijzondere* belangen der *eilanden* te waken, omdat er ook gevallen zijn, waarin de bijzondere belangen der eilanden in strijd komen met de algemeene belangen der Kolonie, zouden wij de volgende redactie van art. 2 in overweging willen geven:

> De bestemming der Kamers is:
> *a.* aan den Gouverneur en aan de Gezaghebbers der verschillende eilanden, hetzij gevraagd, hetzij uit zich zelve, adviezen uit te brengen, inlichtingen te geven, etc.
> *b.* aan kooplieden, landeigenaren en particulieren, zoodanige mededeelingen te doen, als de Gouverneur of de Gezaghebbers zullen verlangen, etc.

Hierdoor wordt o. i. duidelijk aangegeven, dat de werkkring der Kamers zich niet beperkt tot één eiland, maar zich uitstrekt over de geheele Kolonie.

En dat de op te richten Kamer zoo'n uitgebreid arbeidsveld hebben moet, en niet beperkt mag blijven tot het hoofdeiland alleen, eischt het algemeen belang der kolonie, en het bijzondere belang der kleinere eilanden, waar niet spoedig een Kamer zal worden opgericht en die dus weer klagen zullen over *verwaarloosing*. En dan met recht.

Feuilleton.

Japansche Liedjes.

Japansche moeders, de zuigeling aan de borst, in de hand een rooden lampion, trekken tegenwoordig na elk gunstig oorlogsbulletin met de geheele bevolking door de straten der Japansche steden, om de krijgshelden te eeren.

De geschiedenis verhaalt, dat bij de Spartaansche moeders het welzijn van het vaderland boven dat van hun kind ging. In Japan schijnt Sparta te herleven. Ook de Japansche moeders klagen niet. Hun echtgenooten en zonen worden door kogels en kartetsen in stukken gereten, en verdrinken als muizen in de kille golven der Gele Zee, bengelen aan galgen wanneer ze als spionnen in 's vijands handen vallen — en toch lachen de Japansche moeders en echtgenooten door heur tranen heen.

Grooten gebeurtenissen doen nieuwe liederen ontstaan. Japansche dichteressen hebben nu wiegeliedjes geschreven, die een troost zijn voor de moeders in haar leed en tegelijk de in den strijd gevallen helden verheerlijken. De liederen worden reeds gezongen op honderden jaren oude volkswijzen. Kinderen slapen liefjes lachend in, terwijl de moeder den dood van den vader bezingt, den roem des keizers verkondigt.

Het eerste der hier uit het Duitsch, door A. Albrecht uit het Japansch vertaalde liedekens is van de schrijfster Otsoeka, het tweede van Oessoerai Kajita, welke beiden in hoog aanzien staan in de Japansche letterkundige wereld.

Ik sing je het lied van krijg.
Je vader drijft op het ijzeren huis,
Dat je Keizer bouwde.
Vraag niet — waarheen? Waar hij ook zij
Hij is nu gelukkig, mijn kind.

Ik sing je het lied van krijg.
Je broeders sturen door rotskloven
Het paard van je Keizer.
Waarheen zij het sturen, vraag het niet.
Ze zijn nu gelukkig, mijn kind.

Ik sing je het lied van krijg.
O knaap, word sterk voor je keizer!
De jaren komen en gaan, reeds wacht je een zwaard.

Je Keizer vergeet je niet,
Hij zal je zeker roepen.
Nu ben je gelukkig, mijn kind.

Ik sing je het lied van krijg.
Geen ander singen mijn lippen.
Je lacht in den droom?
Je lachje zij een groet voor den Keizer!
Ik ben nu gelukkig, mijn kind.

En het tweede wiegeliedje wordt als volgt gezongen:

De Foetsjima lacht gelukkig.
Zijn 't de kersenbloesems, die haar verblijden?
Zijn het de beken, zijn het de vogels?
Is 't het lachten van mijn kind?
De Foetsjima lacht gelukkig,
Omdat de Keizer wint.
Lief en klein, aanvallig wichtje,
Hoorde je 't? De Keizer wint!

Zie daargînds het beeld des voorvaars —
Lachend staart hij voor zich uit.
Weet hij van den dood des vaders,
Weet hij van den dood des broeders?
In den hoek het beeld des voorvaars
Lacht, omdat de Keizer wint.
Lief en klein, aanvallig wichtje,
Hoorde je 't? De Keizer wint!

Maar het zijn niet slechts de Japansche moeders die haar kindjes in slaap zingen met op oorlogsmotieven gebouwde zangen. Men zingt veel in Japan, en wie er zingt en wat met er zingt, het is steeds en overal en voor iedereen het oorlogsmotief, dat woorden en melodie leidt.

Afgezien van de muzikale eigenschappen, hetgeen natuurlijk een kwestie is van persoonlijken en nationalen smaak, moet het Japansche lied als de groote drager van het volksgevoel beschouwd worden.

De uiting der openbare meening wordt anders door de Japansche regeering zeer bemoeilijkt; de vrijheid van uiting is gewoonlijk zeer beperkt. Maar ditmaal laat zij alle mogelijke vrijheid en met onuitputtelijke rijmelarijen zijn de straatdichters van den vroegen ochtend tot den laten avond bezig, den oorlog te verheerlijken.

Reeds de vooruitzichten op den oorlog deden tal van liederen ontstaan. Men moet zich dat voorstellen, zoo'n troep opgewonden jongens en meisjes in hun helkleurige kleeren, die al maar zingen: „Doodt!

HET ARCHEOLOGISCH EN ETHNOGRAPHISCH ONDERZOEK
VAN
CURAÇAO, BONAIRE EN ARUBA.

IV.

ARUBA.

„Dit eiland is een der kleine Antillen, 4 mijlen westelijk van Curaçao verwijderd. De Heer VAN KOOLWIJK heeft hier later van 1881—1886 zijn geestelijke bediening uitgeoefend en die gelegenheid benut, om zich zooveel mogelijk op de hoogte te stellen van alles, wat op het eiland en zijn bewoners betrekking had. Deze bewoners zijn zeker wel, gelijk op de beide andere eilanden Curaçao en Bonaire, Caraïben geweest. In 1527 werden deze eilanden door Keizer Karel onder het rechtsgebied van Coro, op de westelijke kust van Amerika, geplaatst. De gouverneur van Venezuela, dat destijds aan een Augsburgs handelshuis was afgestaan, resideerde in 1629 op Curaçao; in 1634 geraakten deze eilanden in het bezit der nederlandsche West-Indische Compagnie, waarop de oorspronkelijke bewoners tegelijk met de Spanjaarden grootendeels het eiland verlieten, terwijl slechts eenige dienstbaren ten getale van 75 zielen achterbleven, wier aantal later eenigszins aangroeide. Aruba werd eerst in het begin der XVIIIe. eeuw door de Nederlanders in bezit genomen. De vroegere bewoners hadden zich op de noordzijde van het eiland gevestigd, velen weken later naar het vasteland uit, de overigen bleven op de noordzijde wonend, terwijl de Europeanen op de Zuid en Zuid-oostzijde hun verblijf hielden. Langzamerhand zijn echter de vroegere bewoners, Indianen of Caraïben verdwenen en uitgestorven. De laatste, een zekere NICOLAAS PYCLAS of PYKLAAS, die voor ongeveer 50 jaar (d. w. z. te rekenen van 1882 af) stierf, werd voor een ouden Indiaan van den echten stam gehouden, en die de taal der oorspronkelijke bewoners van Aruba verstond en ook nog hun levenswijze en zeden volgde: hij voedde zich met schelpdieren en kruiden en woonde eenzaam in een hut. Van godsdienst wilde hij niets weten en ten laatste werd hij in de nabijheid van zijn hut dood gevonden. Een tamelijk bejaarde vrouw vertelde, dat zij als jong meisje van 14 jaar de begrafenis van 't lijk had bijgewoond; men had 't lijk hangend over een boomtak gevonden, den tak afgezaagd en den doode op de plaats zelf begraven. Vlak in de nabijheid lag een langwerpige hoop steenen, aan welks einde sommige de figuur van een kruis schenen te vormen. Daar werd door den Heer DE VRIES, den katholieken pastor te Oranjestad, die alle bijzonderheden omtrent PYKLAAS had opgespoord, de schedel gevonden, alleen met aarde en steenen bedekt, niet in den eigenlijken zin begraven, daar de bodem te steenachtig en te hard was. De schedel werd door bemiddeling van den heer VAN KOOLWIJK aan 's Rijks-Museum van Oudheden ten geschenke gezonden."

„Ongeveer in het midden van het eiland, op een half uur afstands van Oranjestad, de hoofdplaats, bij Santa Cruz, zuid-oostelijk van den Hooiberg, noordelijk en zuidwestelijk van de Roomsch-Katholieke Kerk, ligt een oud „Kamp", dat zonder twijfel als een der voornaamste nederzettingen der vroegere bewoners, de Caraïben, op Aruba te beschouwen is. Het wordt door een vrij breeden hollen weg van het Oosten naar 't Westen doorsneden. De geheele oppervlakte ervan wordt tegenwoordig bebouwd en bestaat uit kleiaarde en zandgrond met granietgruis vermengd. Evenals in de „Kampen" op Curaçao was ook hier de geheele oppervlakte met tallooze brokstukken van schelpen en potscherven als bezaaid; ook werden in vele graven, meest zeer ruw bewerkte bijlen, beitels, hamers en fragmenten ervan gevonden, vervaardigd van dioriet en van de gewone vorm gelijk op Curaçao en Bonaire. De schelpen, gelijk in het „Kamp" op Curaçao, van de soort *Strombus* werden waarschijnlijk aan de zuidkust, op ongeveer een uur afstand, uit de zee opgevischt, en niet slechts als voedsel, maar tevens tot huishoudelijk gebruik aangewend zooals: gereedschappen, schoteltjes, lepels en sieraden. Potten werden in een ontzaglijke menigte bij een verzameld, doch alles al te zeer verbrokkeld, om zich een eenigszins juiste voorstelling te kunnen maken van den vorm van die potten, vaatwerk, schotels en ander dergelijk huisraad. Deze bemerking geldt echter alleen voor een fijnere soort aardewerk, dat over den bodem verspreid of op een zeer geringe diepte daaronder lag. Een kleine, voor de helft geconserveerde schaal werd onder deze fragmenten gevonden. De figuren zijn met zwarte verf op rooden grond geteekend. (zie afb.) De doorsnede kan ongeveer 9 cM. geweest zijn, de hoogte, zonder den ontbrekenden voet in rekening te brengen 4.48 cM. Van iets ruwer bewerking was een potje, met zwarte randen en spikkels op rooden grond versierd, hoogte 4, doorsnede 3 cM. (zie afb.).

Van de fragmenten dezer fijnere soort zijn de meeste van vaatwerk afkomstig, dat van buiten, ook veel van binnen, met zwarte, bruine, of zwartbruine figuren, op rooden of bruinrooden ondergrond versierd is. Ook zijn er onder met roode figuren op lichtrooden grond, roode op geelwitten grond, zwartbruine op rooden en geelbruinen en op grauwen en blauwachtig grauwen grond. Bovendien veel met een soort dof vernis of glasuur overdekt. Sommige zijn met relief-, of met in de weeke klei ingedrukte figuren voorzien.

Velen dezer versieringen bestaan uit rechte of kromme lijnen, die elkander kruissen en ruiten of vierhoeken vormen, dikwijls ook randen, die de bekende grieksche meander-, golf-, en eierlijsten nabij komen.

De ingedrukte figuren vormen vaak lijnen, kleine cirkels en driehoeken in verschillende verbindingen, of ook met rechte en dwarslijnen verbonden. De reliefversieringen bestaan evenzeer uit rechte, kromme en dwarslijnen." (zie afb.)

„Zeer vele fragmenten vertoonen koppen, of liever het gelaat van menschen, meestal zeer misvormd (zie afb.) ook dieren, waarvan echter alleen slangen (?) en kikvorschen misschien, ook de kop of snuit van een viervoetig dier, een soort varken (zie afb.) eenigszins herkenbaar zijn; sommige kunnen wel de pooten of klauwen van dieren (schildpadden of kikvorschen) zie afb.) nabootsen."

R. E.

Wordt vervolgd.

Ingezonden Stukken.

Aruba, 6 Febr. 1905.

De begrooting voor 1905 is reeds lang goedgekeurd in Holland en zal nu wel spoedig worden afgekondigd in Curaçao, zoodat tot uitvoering der nieuwe posten weldra zal kunnen worden overgegaan. Lang genoeg hebben wij hier op Aruba gewacht op de kleine verbeteringen welke onze haven zoozeer behoeft, zoodat wij mogen verwachten, dat al heel gauw met onze havenwerken zal begonnen worden. Nu, 't is hoog noodig ook. Een paar weken geleden bleven de *Charles C. Max* en de *Refugio* steken in het zand, dat zich steeds meer en meer ophoopt binnen onze haven, en verleden week durfde de *Titles* niet binnenvaren omdat de kapitein evenmin onze haven vertrouwde.

Zal echter, nu, meer dan een jaar, nadat verlenging van den steiger (art. 205) is aangevraagd, dit zwakke middel wel voldoende wezen, terwijl de kwaal zoo sterk is toegenomen. Dit wordt algemeen betwijfeld. Wat op het oogenblik noodzakelijk is geworden, is een baggermachine om de monden en ondiepten der haven uit te baggeren. Daarna moet men aan de rooien, die er inuitloopen een andere koers geven, of zóó in zee laten uitloopen, dat het zand zich niet oppakt op die plaatsen, waar het de vaart belemmert.

In het begin van de vorige eeuw, zoo meldt ons de geschiedenis van Aruba, was de opening der haven geheel vrij. De rooi stroomde wel uit in zee, maar stortte eerst in het *Lagun*, waaruit het opnieuw werd voortgestuwd. Aan weerszijden van dit *Lagun* stonden mangelboomen, die wel het water doorlieten, doch het zand beletten mee te spoelen. Toen echter het fort Zoutman ten westen van dat *Lagun* gebouwd werd, liet men al dat mangelhout wegkappen om er kalk mede te branden, en, nadat die natuurlijke beschutting verdwenen was, stortte zich het water met het zand in het *Lagun* en van daar uit in zee en dempte zoodoende een gedeelte van den mond der haven, die na verloop van eenige jaren zich geheel zal sluiten, wanneer men niet met kracht werkt om haar uit te baggeren en te beletten, dat het zand opnieuw uit de rooi daarin loopt. Is dit de ware oorzaak van de verzanding der haven, dan is niets natuurlijker dan beide oevers van het *Lagun* opnieuw met mangelhout te beplanten. Ook op Balashi en elders heeft men *Lagunen*, wier oevers begroeid zijn met mangelhout, en men zegt, dat op geen dier plaatsen in de zee banken gevond worden van het zand, dat door de rooi wordt meegesleept. Mij dunkt, het is een gemakkelijke zaak zulks te onderzoeken en ingeval het blijkt, dat het inderdaad zoo is, dan heeft men een zeer eenvoudig middel voor de hand om onze haven, na haar te hebben uitgebaggerd, blijvend in goeden staat te houden.

Wij zijn dus niet te veeleischend. Uitbaggeren en beschuttingen plaatsen. Laat men voorloopig alle verdere plannen uitstellen; aan het hoogst noodzakelijke dient het eerst gewerkt. Laat steiger voorloopig oude steiger, maar diep de haven uit, maak haar goed bevaarbaar en na haar te hebben schoongemaakt en voor haar toekomst gezorgd te hebben, laten wij zien, wanneer en hoe den steiger te vernieuwen.

Q.

Geachte Redactie.

Naar aanleiding van een bericht over de op sommige plantages heerschende oogziekten onder schapen en geiten, zij het mij geoorloofd U mede te deelen, hoe men die ziekten in Holland bestrijdt; ook daar toch komen ze veelvuldig voor, en iedere herder weet daar, wat hij in zulke gevallen te doen heeft.

Komt de blindheid voort uit het verstoppen van het traanbuisje (en dit komt het meeste voor) dan neme men een hol stroo-of hooi-spiertje en steke dat in het traanbuisje. Men begrijpt, dat dat spiertje zeer dun moet zijn.

Komt de blindheid voort uit vlekken op de oogen, dan vulle men de holte, die het zieke dier op den kop heeft, met groene zeep en de vlekken zullen dan van zelf verdwijnen.

In ieder geval is het zaak, zooveel mogelijk de zieke beesten van de gezonden af te zonderen, ze uit afzonderlijke bakken te laten drinken enz; want het is een feit dat die oogziekte op andere overgaat.

't Is mogelijk, dat het vleesch van *sommige* dier geiten en schapen niet schadelijk is voor de consumptie, maar over het algemeen is het ook waar, dat die beesten niet zien, wat ze eten, zich herhaaldelijk stooten en kneuzen, daardoor ontsteking krijgen enz. Ik meen den veehouder een dienst te doen, met deze ondervinding aan het publiek mee te deelen.

EEN OUD-SCHAAPHERDER

* *
*

In dank ontvingen wij van 't Bestuur der Cur. Maat[ij]. 't volgend recept tegen de oogziekte van 't vee.

Doodt! Doodt! Doodt! totdat het zwaard breekt! Doodt! Doodt! Doodt! Doodt! Doodt!"

Een ander lied is meer pathetisch, het heet „Het oude Slagveld!" en bezingt het zwaard, de stilte des doods, van eenzame grafsteenen, die als oude vaandels boven de graven staan, en het eindigt: „Deze sterven, doch de namen der helden, die op het veld sneven, zullen in eeuwigheid leven."

De meeste liederen hebben betrekking op de Japansche vlag en ook het embleem van het volk, de opgaande Zon, wordt door dichters op honderderlei wijzen te pas gebracht om aan te toonen, hoe Japan den wereld verovert. Van den dood wordt gewoonlijk als iets begeerlijks gesproken, wanneer men sterft in de vervulling van zijn plicht.

„Kommer u niet of het dood of levend is, gehoorzaam den keizer en gaat voorwaarts!" zegt een lied.

Een ander lied bezingt hetzelfde onderwerp: „Zoo is onze broeder gestorven. — En onze jongere broeder is ook gestorven. — Hoe, zijn al onze broeders door de hand des vijands gedood! — Laat ons dan optrekken en ze bestrijden — indien ook wij allen sterven — wij moeten toch de bevelen des keizers gehoorzamen. — Ons zwaard is niet lang genoeg om den vijand te treffen! — Dan zullen wij hem ter neder vellen en dooden!"

Er zijn echter wel verboden liederen ook; dat zijn de versjes, die al te smadelijk voor Rusland zijn — maar oogluikend ziet de overheid ze toch verschijnen in de bladen, of ze op straat door de straatkooplieden voordragen en verkwanselen.

Hier volgt een typisch lied:

Snijdt den adelaar de vleugels af,
Om den vrede in het Oosten te bewaren,
De adelaar kan ver vliegen.
Doch de opgaande zon zal den aardbol [belichten.
De klauwen van den adelaar zijn scherp,
Maar het getrokken Japansche zwaard
Zal den adelaar uit het Oosten verdrijven.
Wanneer des adelaars kop is afgehouwen
Zal Rusland betreuren Japan bekampt te [hebben.

En niet minder eigenaardig is dit krijgslied:

Krijgszuchtig Rusland!
Steeds verbraakt gij den vrede in het Oosten.
In naam van hemel en menschelijkheid [moet Japan u verslaan.
Lafhartig Rusland!
In naam van den vrede staalt gij het land,
Dat Japan met het bloed van zijn zomen [kocht.

Praalzuchtig Rusland!
Dief der wereld:
Gij pocht roemzuchtig met uw arends- [vlucht.
Uw Czaar heeft een Vredesconferentie belegd;

gij breekt den vrede.
Arm Rusland.
Gij zijt als een blinde slang.
De geschiedenis herhaalt zich.
De Romeinsche adelaar, vernield en onteerd,
Is de voorlooper van het lot van dezen [arend.

Onbezonnen Rusland!
Hoe kunt gij, inwendig verdeeld,
Hopen, een ander land te veroveren?
Gij zijt gelijk een kraaienzwerm!

Dit heele gedicht is wel niet vriendelijk, maar toch niet zoo beleedigend voor den vijand, dat men het tot de competentie van den binnenlandschen censor zou rekenen, het verspreiden te verbieden.

Maar de „kraaienzwerm" doet de deur dicht.

Dit is een geweldige beleediging; volgens de Japansche volksopvatting beduidt een kraaienzwerm het toppunt van domheid en lafheid.

En daarom staat het laatste vers op den index — al is het er niet minder populair om.

(„Hbl.")

1°. Men vermenge 40 gram boorzuur met 1 Liter gekookt water en bette hiermede de ontstoken oogen.

2°. Men menge 10 gram zinksulphaat met 1 Liter gekookt water en late 5 à 6 droppels hiervan in ieder ziek oog vallen.

De ondervinding heeft nu reeds bewezen dat dit middel helpt.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Onderscheiding.

Bij Kon. besl. is aan Vrouwe H. de Groot, echtg. van den officier van gezondheid 1°. kl. P. C. Th. Lens, op Curaçao vergunning verleend tot het aannemen van de Roode Kruismedaille van de 3°. kl., haar door Z. M. den Koning van Pruisen geschonken.

Ons stationschip.

Het Handelsblad meldde, dat de *Friesland* en *Piet Hein* binnenkort in dienst zouden worden gesteld, de eerste met bestemming voor Oost–Indië, de laatste voor West–Indië. Bij het marine bestuur is daarvan echter tot dusver niets bekend en bestaat ook daartoe vooralsnog geen plan, te minder daar tot dusver nog geen verandering is gebracht in het voornemen, om de *Friesland* in dienst te stellen als instructieschip voor de adelborsten tot het maken met hen van een oefeningsreis.

(*Het Vaderland*)

De *Cur. Cour.* meldde gisteren, dat de *Kortenaer* binnen niet te langen tijd hier terugverwacht wordt.

Vrije overtocht.

Meerdere malen hebben wij, en ook onze collega „*La Cruz*”, geklaagd over te groote terughoudendheid van het Gouvernement waar het gold vrijgevig een behulpzame hand te bieden aan arme zieken van de eilanden Aruba en Bonaire om hen kosteloos met de paket over te voeren naar het Gasthuis.

Welwillend werd ons nu ter Administratie van financiën een staat overgelegd van *de onvermogenden*, op Gouvernementskosten van die eilanden hierheen, of van Curaçao daarheen vervoerd.

De getuigen, veroordeelden, of ontslagen gevangenen, alsmede de krankzinnigen en de later uit het gesticht ontslagenen laten wij geheel buiten rekening, ofschoon de uitgave voor 't vervoer dezer personen jaarlijks een aardig sommetje maakt.

Wij bepalen ons alleen tot *de onvermogenden*, die zich zonder middel van bestaan op Curaçao bevonden en dan op aanvrage der politie kosteloos naar hun eiland werden vervoerd, en tot de zieken die onvermogend waren om zelf hun reiskosten heen of terug te betalen.

In 1904 werden vervoerd:

Jan.	25	van Bonaire naar	Curaçao	2 pers.
		van Curaçao naar	Bonaire	1 pers
April	23	van Bonaire naar	Curaçao	1 pers
Juni	27	van Aruba naar	Curaçao	1 pers
Juli	8	van Curaçao naar	Bonaire	1 pers.
	28	van Curaçao naar	Aruba	1 pers.
Nov.	12	van Curaçao naar	Bonaire	1 pers.
	21	„ „ „	Bonaire	1 pers.
		„ „	Aruba	1 pers.
Dec.	2	„ „ „	Bonaire	1 pers.
	9	„ „ „	„	1 pers.
	23	„ „ „	„	1 pers.
			Totaal	18 pers.

Zoowel op de eilanden als op Curaçao zijn bij de ambtenaren, belast met de regeling der passage met de paket, overtochtskaarten te bekomen, die door dezen ambtenaar worden ingevuld en voldoende bewijs zijn.

Het spreekt van zelf, dat niet aan een ieder die er om vraagt zulk een kaart gegeven kan worden, maar toch wordt het nimmer geweigerd, wanneer de zieke, of anderen in diens plaats, genoegzaam bewijzen kan, dat de overtocht *noodzakelijk* is en de passagier werkelijk *onvermogend*.

Koloniale Raad.

De vergadering van Dinsdagavond ll. werd door 11 leden bijgewoond, afwezig waren de heeren Boomgaart en Boer.

Nadat de notulen der vorige vergadering waren voorgelezen en goedgekeurd, deed de Voorzitter mededeeling der ingekomen stukken. Vooreerst een missive van den Gouverneur om den Raad advies te vragen over de al of niet noodzakelijkheid om de samenstelling van den Kolonialen Raad te wijzigen, en zoo ja, op welke wijze dit het best zou kunnen geschieden. Dit voorstel, van den Minister uitgegaan, was den Raad reeds bekend door middel van een circulaire.

Verder werd kennis gegeven van het K. B., N°. 45, dd. 5 Februari, waarbij de heer J. Möller benoemd werd tot Ondervoorzitter en de heer C. G. de Haseth Cz. tot lid.

Ook waren nog ingekomen drie Ontwerp–verordeningen, (die wij hieronder zullen bespreken,) maar te laat ontvangen om reeds heden daarover te kunnen handelen. De Voorzitter meende het beter, eerst in de afdeelingen hierover te vergaderen, daar een der ontwerpen, het uitzetten of niet toelaten der vreemdelingen, nog al van belang was.

Na ten laatste bekend te hebben gemaakt, dat de heer Haseth den eed had afgelegd in handen van den Gouverneur, wendde zich de Voorzitter tot het nieuwe lid om hem geluk te wenschen met zijn benoeming en de overtuiging uit te spreken, dat hij zeer zeker met zijn jonge krachten goede diensten kan bewijzen door ijverige samenwerking met den Raad.

De heer Haseth vraagt het woord, bedankt zeer gevoelig en belooft ijverige samenwerking tot bloei der Kolonie.

Nu richt zich de Voorzitter tot den nieuwen Ondervoorzitter en verklaart, dat de heer J. Möller reeds bewezen heeft een goed en waardig lid te zijn van den Raad. Hij heeft het Bestuur gesteund, waar dit kon, maar ook meermalen diens voorstellen verworpen als, volgens zijn meening, die voorstellen niet overeenkwamen met de belangen der Kolonie; de heer Möller heeft daardoor getoond onafhankelijkheid van karakter te bezitten, zoo noodig voor een lid van den Raad. Zijn belangstelling verder in koloniale zaken, zijn nauwgezette plichtsvervulling als ambtenaar, maakten hem tot een geschikt Ondervoorzitter.

De heer Möller bracht openlijk dank en hulde aan H. M. voor de benoeming, aan den Gouverneur voor de voordracht, aan den Voorzitter voor de loffelijke woorden tot hem gericht. Hij stelt ze op hoogen prijs. Steeds zal hij streven mede te werken tot bloei der kolonie. Van harte hoopt hij, dat de Voorzitter steeds zulk een goede gezondheid moge genieten, dat de Raad nimmer de tactvolle leiding van zijn President behoeft te missen, opdat de betrekking van Ondervoorzitter voor den nieuwbenoemde steeds slechts een naam zal wezen.

Hierna stelde de President voor, nog heden avond een antwoord te geven op den missive van den Gouverneur. De beraadslaging over dit antwoord kon echter moeilijk publiek geschieden, waarom hij voorstelde een geheime vergadering te houden en den Gouvernements–secretaris te verzoeken zoo goed te willen zijn de vergadering als griffier te willen ter zijde staan. Dit werd goed gevonden.

De leden, die afmoesten treden, werden opnieuw als eerst candidaten gekozen ter voordracht aan H. M.

Het Jacht.

De *Prinzessin Victoria Luise* heeft weer een schitterend bezoek gebracht aan onze haven. Muziek aan wal en aan boord, 200 toeristen in en om de stad en een menigte kijklustigen op het jacht. Hopen wij, dat weer wat geld gebracht is onder de menschen.

Volgens de agenten Rivas Fensohn, die dergelijke ontvangsten uitstekend voorbereiden, zal 't jacht *Solent* a. s. Donderdag weder onze haven aandoen.

Scheepvaart.

Van 1—15 Februari liepen onze haven binnen:

Stoombooten	17
Bijlanders	16
Goeletten	13
Jacht	1
	47 schepen.

Stoomverbinding.

Voor Aruba staan de kansen om weldra een stoomverbinding met Curaçao te krijgen heel gunstig, voor Bonaire iets minder, maar ook dat plan is niet opgegeven. Indien het gerucht waarheid bevat, dan zou reeds de volgende maand de Hamburg Amerika-lijn een geregelde vaart naar Aruba beginnen.

De K. W. I. M. schijnt dan toch eindelijk van plan te zijn ook eens iets te wagen. Reeds vernamen wij, dat nog een tweede vertegenwoordiger voor deze streken zou worden benoemd. Deze zal geheel op zich zelf staan, onafhankelijk blijven van den vertegenwoordiger der Maatschappij op Trinidad en zich metterwoon vestigen op Haïti. Dit duidt ontegenzeggelijk op de interkoloniale booten, waarover wij vroeger reeds spraken. Als het door het lange wachten nu maar niet te laat is om ook Bonaire en Aruba nog in het vaarplan op te nemen. Reeds drie jaar geleden is een dergelijk plan ter sprake gebracht door Prof. Went in zijn rapport. Nu zullen misschien weer vreemdelingen met de voordeeltjes gaan strijken.

Wij zijn in ieder geval blijde, dat er in ernst wordt gedacht aan een stoomvaart tusschen de eilanden, het isolement wordt daardoor verbroken, het samenwerken der eilanden onderling sterk bevorderd.

Hoedenindustrie.

Wij vestigen de aandacht onzer lezers op de advertentie der Cur. Maatij., waarin wordt aangekondigd, dat spoedig hier een cursus in 't vlechten zal worden gegeven.

Dat nu allen, die een of andere goede hoedenvlechtsters kennen, hun invloed gebruiken om zulk een persoon te bewegen haar naam op te geven en mede te werken om meer leven te breugen in deze industrie, zoo bij uitstek geschikt voor Curaçao.

Sisal.

Een gelukkig idee van de Cur. Maatij. eens te laten onderzoeken of onze Curaçaosche pita werkelijk zoo waardeloos product is. Dit is een goed begin van een goed einde. Dat de heeren planters nu medewerken en van elke variëteit, voorkomende op hun plantage, eenige bladeren opsturen.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Het heeft ons altijd gespeten reeds tweemaal uit gebrek aan plaats zelf met een enkel woord niet te kunnen spreken over dat uitstekend besluit van het Algemeen Nederlandsch Verbond om voor vier of vijf jaar twee studiebeurzen, elk à ƒ 500, beschikbaar te stellen voor Curaçaosche jongelieden, die zich in Nederland in de een of andere richting wenschen te bekwamen. Zoo ooit, dan blijkt uit dit praktisch besluit het groote nut van het Verbond. Zulk een daad zal zeker sympathie wekken en den hollandschen invloed hier grooter maken.

Wij maken onze lezers attent op de uitgebreide strekking der studiebeurzen, waarbij de grootst mogelijke vrijheid in het kiezen van een betrekking, beroep of ambacht geheel is vrijgelaten.

*
* *

Dezer dagen zijn de statuten, ontworpen voor de groep „Nederlandsche Antillen”, goedgekeurd door het Hoofdbestuur; zij zullen aan het Koloniaal Bestuur worden voorgelegd met het verzoek om rechtspersoonlijkheid voor de groep.

*
* *

Naar wij vernemen zal den H. E. G. Heer Gouverneur het Eere–voorzitterschap dezer groep worden aangeboden.

Vreemdelingewet.

Zoo zullen wij kortheidshalve het nieuwe Ontwerp maar noemen.

In zijn M. v. T. zegt Gouverneur: „Aangezien er den laatsten tijd uit de naburige republieken tal van vreemdelingen in de kolonie komen, die geen middel van bestaan hebben, hier geen werk kunnen krijgen, te koste van de publieke liefdadigheid moeten leven en– wat niet zelden plaats vindt — als zij ziek zijn ten koste van de koloniale kas in het Gasthuis moeten verpleegd worden, acht ondergeteekende het noodzakelijk de bepalingen omtrent de toelating en uitzetting van vreemdelingen te wijzigen en te verscherpen.

Niet alleen toch veroorzaakt de herhaalde noodzakelijkheid om vreemdelingen uit te zetten, die zonder eenig middel van bestaan hier rondloopen, het Gouvernement der kolonie aanmerkelijke kosten, doch die uitzetting zelve wordt hoe langer hoe moeilijker, omdat bijna alle om-

liggende landen scherpere bepalingen voor de toelating van vreemdelingen hebben gemaakt en dien tengevolge de consuls dier landen in zeer vele gevallen weigeren de noodige papieren te verstrekken, zonder welke de gezagvoerders van schepen bedoelde personen niet naar naburige havens willen vervoeren." *

Daarbij komt nog, dat de gezagvoerders der schepen en de agenten der stoomvaartlijnen, wetende dat de politie dit hier niet kan beletten, alle mogelijke personen, die nergens worden toegelaten, of die men elders kwijt wil, hier aan wal zetten, wat de kolonie kosten berokkent en gevaar op kan leveren voor de veiligheid.

Het is dus wel noodig, dat de wet op de toelating van vreemdelingen wat worde verscherpt. Echter is het niet in het belang der kolonie de komst van vreemdelingen hier ook in gewone gevallen te bemoeilijken, wel is het daarentegen wenschelijk, dat de politie in tijden van revolutie op Sto Domingo, Haïti, Venezuela etc. wat meer macht ontvange om gevaarlijke, of lastige sujetten te weren. Daarom zegt

Art 1.

Personen, noch in de kolonie gevestigd noch daarheen van Rijkswege gezonden, worden tot verblijf aldaar slechts toegelaten, indien zij bewijsbare voldoende middelen van bestaan hebben en niet gevaarlijk zijn te achten voor de publieke rust."

Bijzonder duidelijk klinkt dit artikel niet, de aanduiding van *Personen* geschiedt wel wat vaag en omsluit veel meer dan bedoeld wordt. Bijv. alle Paters, Zusters, fraters, vallen bij hun aankomst uit Holland onder dit artikel. En wat zijn *bewijsbare* middelen? Wil men geen bepaalde som gelds noemen, waarom zegt men dan niet eenvoudig; *indien zij bewijzen kunnen voldoende middelen van bestaan te bezitten* etc. Dit verstaat toch een ieder.

Art. 2 verplicht de personen, in art. 1 vermeld, binnen drie maal vier en twintig uren opgave te doen van hun naam etc.

Wie zal nu persoonlijk komen vertellen, dat hij gevaarlijk is voor de publieke rust? Welke dief geeft zich zelven aan? Zijn die vreemdelingen werkelijk lastige of gevaarlijke sujetten, dan zullen zij zich wel stil houden. 't Is ook maar beter voor hen ook, want dan winnen zij toch minstens zooveel tijd, dat de boot, welke hen bracht, al lang weer is vertrokken. Zou het niet mogelijk wezen dergelijke personen, die toch gauw genoeg in 't oog vallen, onmiddellijk na aankomst aan boord zelve aan eenige ondervraging te onderwerpen? De anderen bleven daardoor bevrijd van lastige formaliteiten, en gevaarlijke of lastige individuën bleven, waar zij waren, op het schip, dat zoo vriendelijk was, hen mee te nemen en hen nu ook wel verder zal brengen.

Zoo heel moeilijk zal dit onderzoek aan boord niet wezen, een lijst van passagiers moet toch worden overgelegd. Alinea 1 van art. 2 zou dus kunnen vervallen, indien deze lijsten maar wat nauwkeuriger en vollediger werden opgemaakt.

De schippers of gezagvoerders komen later voor de kosten te staan als onvermogende of gevaarlijke vreemdelingen hier onderhouden of teruggestuurd moeten worden. Zij zijn derhalve toch reeds verplicht scherp toe te kijken, alvorens verdachte passagiers op te nemen en naar middelen van hun bestaan een onderzoek in te stellen. Waarom kunnen deze bewijzen niet worden overgelegd aan het Gouvernement? Is een of ander bewijs onvoldoende, of komt een of ander passagier verdacht voor, dan kan deze aan een strenger contrôle onderworpen worden.

De artikelen 1, 2 en 3 behoeven onzes inziens wel eenige wijziging. Het overige gedeelte van het ontwerp vinden wij uitstekend. Alleen mag er wel een overgangsbepaling aan het slot worden toegevoegd om de schippers en gezagvoerders, die zulke groote onkosten kunnen beloopen, eerst een paar maanden gelegenheid te geven zich van deze nieuwe verordening op de hoogte te stellen.

Schipbreuk.

In de *N. York Herald* van 29 Jan. lezen wij het volgende: De *Prins Maurits* van de Hollandsche West-Indische lijn bracht gisteren 7 man aan, die deze boot had opgenomen van den verongelukten driemastschoener *John. G. Smidt* van Philadelphia. Het schip werd in zinkenden toestand aangetroffen op 120 mijlen afstand van de kust van Maryland. Het schip kwam van Georgetown [zuid Carolina] en was geladen met hard dennenhout, bestemd voor Boston. In den storm had het zijn deklast verloren en was den ondergang nabij. De bemanning had zich teruggetrokken op een gedeelte, dat nog boven water was en heeft daar 36 uur doorgebracht, blootgesteld aan een kouden wind, aan regen en sneeuw. De driemaster was een speelbal der golven, toen Kapitein J. Metus van de *Prins Maurits* hem aantrof. De bemanning werd aan boord van de *Maurits* genomen en ontving aanstonds geneeskundigen bijstand, dien ze zeer noodig had. Ze kwam spoedig bij na het nemen van eenig voedsel en verwarmende dranken. Een poging werd gedaan, om het verlaten schip in brand te steken, doch deze faalde ter oorzake van den zinkenden toestand. Men heeft het toen aan de willekeur der golven moeten overlaten. De Kapitein J. C. NOURBORO en zijne mannen waren zelfs gisteren bij aankomst nauwelijks in staat, een verslag te geven van hunne lotgevallen.

***

Deselfde boot *Prins Maurits* kwam gisteren hier van Aruba met 150 man werkvolk voor Suriname. Toen het volk, dat ƒ25 handgeld had ontvangen, met de sloepen aan boord werd gebracht, waren de eerste mannen allen zeer goed en ordelijk, maar die later werden aangevoerd, hadden bijna allen te veel gedronken.

Hier mocht niemand aan wal. De boot is heden naar Bonaire vertrokken.

Onklaar.

De spaansche boot *Antonio López* zou reeds Vrijdagmorgen zijn uitgevaren naar Pto. Cabello, doch moest nog eenige dagen in onze haven vertoeven, omdat de stoompijp defect is geraakt.

Begrooting 1905.

De Publicatie van de Wet van 31 Dec. 1904 tot definitieve vaststelling van de koloniale huishoudelijke begrooting van Curaçao voor het dienstjaar 1905 is gisteren geschied.

Venezuela.

Grl. ANDARA is Dinsdag plotseling van hier vertrokken naar New—York na een groot manifest te hebben gepubliceerd, waarin hij alle verantwoordelijkheid der toekomende gebeurtenissen in Venezuela op Grl. CASTRO werpt. Ook verklaart hij in dat manifest, dat Admiraal DEWEY reeds gereed ligt met een eskader.

De couranten heden ontvangen uit Trinidad bevestigen het gerucht, dat een oorlog tusschen Amerika en Venezuela hoogst waarschijnlijk is.

Advertentien.